

„HERMANN LAUSCHER UTOLSÓ VERSEIBŐL“

AZ FÁJ NEKEM...

Irta: Hermann Hesse

*Az fáj nekem, hogy túlsok tarka maszkot
tanultam meg túl jól viselni, — az, hogy
megcsalni másokat s magam
túl jól tudom. S nem kelhet, bármi halkan,
bennem, sem enyhe vágy, se lanyha dallam
játék nélkül, szándéktalan.*

*Ez fáj nekem: magam ily mélyen
ismerni, szinte minden érverésem
előre tudni ily híven,
hogy semmi álomintés, semmi kedv és
már semmi fájdalomról semmi sejtés
nem indíthatja meg szívem.*

FILOZÓFIA.

*A tudatlantól a tudotthoz
és száz ösvényen újra vissza
mit tudtam öntudatlan ahhoz, —
s onnét kegyetlen eltaszitva:
kétely és filozófia, —
hozzád, — jutok el partjaidra:
irónia.*

*És aztán szemlélődve ébren,
s számtalan éles tükrön át,
elmerülök a fagyos éjben
s borzongva nyel el a világ —
megvetés barlangja sötéten.
Ám hozzád hajt az bölcsen a
megismerésnek résin át, —
vének kesernyés vigasza: —
önmegvetésem.*

MÉGIS.

*És mégis ifjú napjaim mind
élvezni tudtam. Panaszoljam,
hogy ápolt keblembé csak kint
és fájdalmat és sebet hordtam?*

*Ha egyszer újra visszatérne, —
hordván e nyájas tűnt korok szép
vonásait, — tán megnyugodnék,
ha más és másképp lenne vége?*

Rónay György fordítása.